

Hồi thứ năm mươi

LỤC MINH VŨ THUÊ NGƯỜI GIẾT VỢ

Cao Thanh Vân dương cặp mắt điều hâu lên nhìn đối phương. Vẻ mặt gã dần dần biến thành lạnh lẽo nghiêm trọng nói :

- Lục bang chúa quá khen rồi ! Tiểu đệ tuy không mất nhiều tâm lực mà đến được trước cửa phòng, nhưng tiểu đệ sinh nhai bằng nghề hành thích không phải học một sáng một chiều mà được, thật ra phải có chút kinh nghiệm. Tiểu đệ đã quan sát thấy dường như bang chúa cố ý sơ hở để chờ một người nào tới đây. Dĩ nhiên người mà bang chúa chờ đợi chẳng phải là tiểu đệ. Còn tiểu đệ bất quá may gặp cơ hội này lợi dụng cho mình thành ra không làm kinh động đến người quý bang mà thôi.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tiểu đệ không muốn hỏi đến công việc của quý bang, vậy không cần biết người khách sắp tới là ai, chỉ xin Lục bang chúa cho biết là tiểu đệ hãy chờ lại hoặc có thể nói chuyện ngay?

Gã là người chóng vánh mau lẹ, lại có lực lượng uy hiếp người.

Coi đó đủ biết lúc gã ra tay hành thích, nhất định làm rất nhanh nhẹn không để chút dấu vết nào.

Lục Minh Vũ cười mát đáp :

- Không cần! Cao huynh có điều chi dạy bảo xin cứ nói ngay bây giờ!

Cao Thanh Vân gật đầu lớn tiếng hô :

- Tiểu nhị ! Ra đi !

Λ Liệt dạ một tiếng rồi xoay mình đi ra.

Những tay cao thủ thông thường dùng cách nhau chừng bốn trượng là không nghe lỏm được gì hết nhưng Λ Liệt có thể nghe rõ mồn một.

Cao Thanh Vân nhìn Lục Minh Vũ nói :

- Cuộc đàm thoại giữa chúng ta hay hơn hết là đừng quấy rối cô nương ở trong phòng.
Lục Minh Vũ đáp .

- Không sao đâu. Tại hạ không ngờ Cao huynh lại là người cẩn thận đến thế!

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ bất quá không muốn để lụy đến người vô tội mà thôi. Con người hùng tài đại

lược, thủ đoạn ghê gớm như bang chúa chẳng nói làm chi. Còn để người khác nghe tiếng há chẳng gieo họa sát thân cho họ ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cao huynh nói vậy cũng có lý . .

Bây giờ A Liệt mới biết Cao Thanh Vân hô mình lui ra là để cho mình khỏi uổng mạng, bất giác chàng sinh ngay lòng hảo cảm với đại hán kiêu hãnh kia. Đồng thời chàng sinh lòng chán ghét bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân chậm rãi hỏi :

- Đi vào chính đề ngay, tiểu đệ xin hỏi Lục Bang chúa : Những vụ án hành thích giữa ban ngày mới phát sinh trong vòng gần năm nay ở bốn nơi Kim Lăng, Hàng Châu, Hán Dương, Nam Xương, phải chăng là kiệt tác của bang chúa ?

Lục Minh Vũ hỏi lại :

- Cao huynh đã điều tra ra được nhiều hay ít ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nhiều hay ít cái đó không quan hệ. Tiểu đệ xin bang chúa trả lời một câu : có phải là hành vi của bang chúa hay không mà thôi ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải trả lời vấn đề này. Nhưng chẳng lẽ Cao huynh đi đường xa muôn dặm vào đến Trung Nguyên chỉ để hỏi tại hạ một câu này thôi ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Việc về sau để sau này hãy nhớ tới. Tiểu đệ thích làm việc từng bước một.

Lục Minh Vũ nói :

- Được rồi ! Nếu tại hạ không trả lời dứt khoát, tất Cao huynh không vui lòng. Vậy tại hạ trả lời một tiếng " phải ". Dĩ nhiên nội vụ còn nhiều điều ngoắt ngoéo. Nếu Cao huynh muốn nghe tại hạ sẽ nói tiếp.

Cao Thanh Vân gật đầu ra chiều thỏa mãn đáp :

- Mấy vụ đó rõ ràng quá rồi. Nếu không phải là nhân vật như bang chúa thì người khác làm không nổi. Bây giờ tiểu đệ cũng vui lòng trả lời những câu bang chúa hỏi.

Lục Minh Vũ hỏi thử :

- Thế thì Cao huynh rời khỏi nơi đây không truy cứu nữa hay sao ?

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười đáp :

- Lục bang chúa hiện nay là một lãnh tụ một bang hội lớn, thế lực hùng hậu. Còn tiểu đệ tuy là con người kiêu ngạo bất thuần, nhưng không đến nỗi chẳng biết tự lượng, đòi hỏi bang chúa đến trình độ quá đáng.

Lục Minh Vũ hỏi :

- Cao huynh đã coi trọng tại hạ như vậy, thì chúng ta thương lượng cùng nhau được chăng? Nếu Cao huynh coi là chuyện giao dịch cũng phải.

Cao Thanh Vân cặp mắt chiếu ra những tia sáng tham lam, hoan hỉ. Tuy nhiên gã vẫn chưa trả lời ngay.

Lục Minh Vũ nhẫn nại chờ một lúc. Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Giao dịch thế nào ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Cao huynh mà ưng thuận thì tại hạ mời Cao huynh thi triển tuyệt kỹ

Cao Thanh Vân nói :

- Lục bang chúa đừng tìm cách làm vui lòng tiểu đệ. Trong thiên hạ còn có người nào mà bang chúa muốn giết không được ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Dĩ nhiên là có. Nếu không thì tại hạ tội gì phí thì giờ nhiều như vậy? Chờ đằng đằng một năm trời mới thấy Cao huynh tới đây.

Cao Thanh Vân nửa tin nửa ngờ giục :

- Vậy bang chúa thử nói nghe.

Lục Minh Vũ nói :

- Cao huynh làm xong vụ này có thể rửa tay qui ẩn để hưởng phúc lành. Vì tại hạ đã quyết chí làm cho bằng được, dù phải trả giá đắt cũng vui lòng. . .

Cao Thanh Vân xua tay ngắt lời :

- Hy khoan ! Có hai việc tiểu đệ không hiểu, trong lòng vẫn còn thắc mắc. Điều thứ nhất là trong võ lâm còn ai có thể khiến cho bang chúa thúc thủ vô sách không? Điều thứ hai bang chúa đã nói rõ bất cứ phải trả bằng một giá nào thì ra cổ võ cho tiểu đệ đòi thật nhiều. Cái đó phản lại thường tình. Hai chỗ nghi ngờ khiến tiểu đệ nhận thấy cuộc mua bán này không thể tiếp thụ một cách dễ dàng.

Lục Minh Vũ nói :

- Cái đó không có chi kỳ lạ. Về điều thứ nhất vì có người tại hạ không muốn ra tay hạ sát, cũng có người không thể tự mình động thủ. Còn điều thứ hai tại hạ nhận thấy nếu

mình nói tên ra, dĩ nhiên Cao huynh mặc cả lời thôi. Chi bằng nói phô sông ra trước là tại hạ đã quyết tâm thì không hà tiện trong việc đền đáp.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút. Đột nhiên gã lạng người nhanh như điện chớp. Thoáng cái thanh trường đao ở sau lưng đã cầm tay chém lẹ xuống đối phương.

Lục Minh Vũ tay cầm trượng trúc quét một cái cũng thân tốc phi thường, dường như đã tính trước đối phương động thủ vào phút này, nên vung trượng thủ thế vừa đúng lúc.

Choang một tiếng! Thanh trường đao của Cao Thanh Vân bị cây trượng trúc của đối phương gạt trệch đi.

Bỗng thấy Lục Minh Vũ vung ngón tay trái ra điểm. Cao Thanh Vân quạt ngang bàn tay vừa đủ gạt chiêu thức của đối phương.

Hai bên đứng nhìn nhau một lúc. Cao Thanh Vân bỗng lùi lại.

Thế lùi lại của gã dĩ nhiên cũng tính toán kỹ lắm, nên bức bách Lục Minh Vũ phải đi theo.

Hai người thoáng cái đã tới giữa viện. Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Cao huynh đừng động thủ hay hơn.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ quyết ý thỉnh giáo cao chiêu của bang chúa, mong bang chúa chỉ giáo cho đừng hà tiện nữa.

Vừa dứt lời, gã đã vung trường đao một cái. Bóng đao trùng điệp tấn công rất rát.

Lục Minh Vũ cũng vung trượng trúc lên phòng thủ nghiêm mật.

Trận đấu này cả hai bên cùng thi triển kỳ công tuyệt nghệ ảo ảnh dồn dập liên miên không ngớt. Sự thực lúc này cả tòa khách sạn lọt vào mắt giám thị của 7 tay cao thủ. Bất luận người nào ra vào cũng chẳng qua mắt họ được.

À Liệt nghe tiếng đao trượng nổi lên vi vút thì biết là cuộc chiến đấu đã khai diễn. Chàng còn biết nếu mình đi dòm trộm thì dù có che được mắt hai người đang giao thủ, nhưng không tránh khỏi mục quang những tay cao thủ giám thị, nên chàng không dám mạo muội.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Hai tay cao thủ như Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân tỷ đấu đối với mình là kẻ chưa được sư thừa chân chính truyền thụ võ công coi thấy lại càng bổ ích.

Hướng chi A Liệt không muốn bỏ qua cuộc kịch đấu thần diệu này. Chàng đảo mắt nhìn quanh, phát giác ra được chân tường có lỗ chó chui, liền di chuyển thân mình rất lẹ về

phía đó, nhìn qua lỗ chó chui vào phòng.

Qua nhiên hai người Lục, Cao không phát giác ra vì họ đang phóng tay đối phó với địch nhân.

Hai bên kịch đấu ngoài năm chục chiêu, tay trái Lục Minh Vũ bắt đầu hoạt động thỉnh thoảng lại điểm cách không. Chỉ lực bắn ra ve ve. Trong khoảnh khắc, mười phần Lục Minh Vũ đã chiếm được thế công đến tám. Cao Thanh Vân miễn cưỡng chống được hơn bốn chục chiêu, xem chừng tình thế bất lợi, liền cất tiếng hỏi:

- Lục bang chúa quên chuyện giao dịch rồi chăng?

Lục Minh Vũ là nhân vật như vậy làm gì chẳng hiểu đối phương có ý nhận thua. Y liền nhảy ra khỏi vòng chiến mỉm cười đáp:

- Dao pháp nội gia chính tông của Cao huynh thực khiến cho tại hạ mở rộng tầm mắt.

Cao Thanh Vân hít liền mấy hơi chân khí mới điều hòa hơi thở được. Gã nói:

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tiểu đệ tuy vì đầu khổ luyện mấy năm trời, ai ngờ hã còn thua bang chúa xa lắm. Nếu không khổ luyện thêm hai năm thì không phải là đối thủ của bang chúa.

Lục Minh Vũ "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra hai năm nay Cao huynh biệt tích vì ẩn mình tu luyện võ công tâm pháp. Thật là đáng kính.

Cao Thanh Vân nói:

- Xin bang chúa thứ tội cho tiểu đệ đã mạo phạm hổ oai. Nên biết tiểu đệ mà không thử sức để hiểu rõ thực lực của bang chúa thì chẳng có cách nào mặc cả được. Hiện giờ đã biết rõ bang chúa bản lĩnh còn cao hơn tiểu đệ một bậc thì chuyện giao dịch cũng khó mà tiếp thụ được, vì cái việc bang chúa muốn tiểu đệ đại lao thật khó khăn và phí khoản tất nhiên cao lắm.

Lục Minh Vũ cười đáp:

- Cao huynh đừng khinh thường tại hạ là một tên khiêu hóa. Nói về tiền bạc, e rằng trên đời khó có người so bì được với tại hạ.

À Liệt coi đấu võ đã ngăn người, bây giờ nghe họ nói chuyện lại càng ngơ ngác.

Vừa rồi hai bên chuyển động thân hình, đao qua trượng lại kịch đấu chàng đã coi rõ mồn một. Kể ra chiêu thức nhanh như gió, dữ như sấm sét đã khiến chàng phát sợ. Nhưng sự thực chàng cũng cảm thấy thủ pháp của hai bên phóng ra những chiêu thức chưa được nghiêm mật cho lắm. Nói một cách khác tức là chàng vẫn cảm thấy còn chỗ sơ hở có thể

công kích được. Nhưng lúc chàng nhập trận có lợi dụng được những chỗ sơ hở đó hay không còn là nghi vấn.

Ngoài ra Lục Minh Vũ thắng đối phương mà lại đem việc trọng đại phi thường giao cho Cao Thanh Vân mới là chuyện chàng nghĩ điên đầu không ra duyên cớ.

Cao Thanh Vân cười khanh khách nói :

- Hay lắm ! Lục bang chúa đã không tiếc tiền thì tiểu đệ có thể bán cho được.

Lục Minh Vũ quay đầu nhìn vào phòng thấy có đèn lửa ánh ra ngoài nhưng không một bóng người. Y liền hạ thấp giọng xuống nói :

- Cao huynh cứ tùy tiện ra giá đi ! Tại hạ muốn đặt giá nhờ Cao huynh làm ba vụ án.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Việc thứ nhất là nữ nhân trong phòng này. Mụ họ Tô tên gọi Ngọc Quyên, phiến Cao huynh hạ sát mụ.

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp :

- Được lắm ! Chỉ cần bang chúa cho biết giá tiền.

Câu này gã nói rất khế. Dù có người đứng bên cũng không nghe thấy nhưng A Liệt vẫn nghe rõ mồn một.

Lục Minh Vũ hỏi rất khế :

-Việc hạ sát mụ này không khó gì. Tại hạ định trả giá một vạn lượng được chăng ?

Cao Thanh Vân đáp .:

- Nếu hạ sát chẳng khó khăn gì thì hợp với công việc chuyên môn của tiểu đệ, mà có lẽ nó còn là việc đáng trả giá cao nhất. Được rồi ! Tiểu đệ xin tiếp nhận. Có điều Lục bang chúa cần xét nghiệm lại tử thi hay không ?

Lục Minh Vũ lắc đầu đáp lẹ :

- Không cần. Cao huynh là cao thủ đệ nhất về nghề này. Phiến Cao huynh tiêu tan thì thể đừng để lại vết tích gì. Tại hạ chỉ cần một lời hứa của Cao huynh là đủ yên tâm rồi.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Tiểu đệ tính dụ mụ ra ngoài rồi hãy hạ thủ, bang chúa tính sao ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Vậy thì hay lắm. Nhưng cần sao mụ ra đi trước nửa đêm để khỏi phương hại đến kế hoạch của tại hạ.

Cao Thanh Vân vỗ ngực nói :

- Xin bang chúa cứ tin vào tại hạ.

Gã giơ tay làm hiệu rồi la lên một tiếng "ái chà"

Lục Minh Vũ hiểu ý cười ha hả lớn tiếng nói :

- Cao huynh thủng thủng ra về, miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Bất cứ ai nghe nói vậy cũng tưởng Cao Thanh Vân thất bại bị thương trốn đi, còn Lục Minh Vũ ra điều chế nhạo.

Lục Minh Vũ lập tức trở gót vào phòng.

A Liệt ngồi dưới đất nhòm thấy Cao Thanh Vân ẩn mình trong bóng tối. Ngoài ra những tay cao thủ Cái Bang bốn mặt đều triệt thoái hết.

Lòng chàng thắc mắc không yên. Một mặt chàng tức giận Lục Minh Vũ là con người lạnh nhạt vô tình. Mặt khác chàng lo thay cho Tô đại thư nhất là mục đang mang thai. Cái bào thai đó có thể là của Lục Minh Vũ mà sao y lại nhẫn tâm mời tay thích khách đệ nhất để hạ sát hai mẹ con mục .

A Liệt càng nghĩ càng tức giận. Sau một lúc chàng yên tĩnh trở lại định thần nhìn ra thì thấy Cao Thanh Vân ngồi xếp bằng trong góc nhà tựa hồ đang vận công điều tức. Nhưng sắc mặt gã không ngớt thay đổi hiển nhiên tâm tình gã đang bối rối chẳng hiểu vì chuyện gì.

A Liệt lắng tai nghe. Trong thượng phòng có tiếng nói rất khế vọng ra

Lục Minh Vũ nói :

- Con nữ tặc họ Phùng đó đến nửa đêm mới xuất hiện, ta muốn nhân cơ hội này thương nghị với người bản bang về việc làm hôn thú với nàng.

Tô đại thư hoan hỉ đáp :

- Hay lắm ! Bang chúa đi lẹ lên .

A Liệt trong lòng đã hiểu rõ Lục Minh Vũ nói vậy để rời khỏi Tô đại thư, cho Cao Thanh Vân thừa cơ hạ thủ.

Trống ngực đánh thành thành, A Liệt nghĩ ngay tới Cao Thanh Vân sắp đến hạ thủ. Gã thích khách kia đã lừng danh thiên hạ giết người không gớm tay, dĩ nhiên chẳng thương tiếc gì Ngọc Quyên mà buông tha mục. Vậy chàng làm thế nào? Tự thủ bàng quan chăng ? Dĩ nhiên chàng không muốn thế, nhưng chẳng có biện pháp nào cứu vãn.

Nên biết Cao Thanh Vân không phải là nhân vật tầm thường. A Liệt tuy tự tin ở luồng chân khí hộ thân, nhưng đụng phải tay cao thủ tuyệt đích này dĩ nhiên chàng phải tính khác.

A Liệt muốn nhân lúc đối phương nhắm mắt ngồi yên, len lén đi tới dùng thanh trủy thủ vẫn đeo luôn bên mình để đâm chết gã nhưng chàng không làm, vì một là dù chàng

thành công thì Lục Minh Vũ cũng dùng cách khác để giết Tô Ngọc Quyên, hai là chàng có cảm giác

Cao Thanh Vân không phải là người tồi bại nhưng chàng không hiểu vì lý do gì, nên chàng cũng không muốn sát hại gã.

Tại sao chàng biết Cao Thanh Vân không phải người tồi bại ? Cái đó chàng không lý luận được. Có thể vì gã hô chàng lui ra cho khỏi bị Lục Minh Vũ giết chết để bịt miệng. Có thể vì tư cách Cao Thanh Vân làm chàng cảm thấy gã không phải là người hèn mạt.

Cao Thanh Vân đột nhiên đứng dậy. Trước hết gã rũ áo, vuốt lại cho thẳng thấn rồi sờ thanh trường đao cài ở sau lưng. Gã ngang nhiên bước lên bậc đá tiến lại cửa phòng.

Trong phòng hãy còn thấp đèn. Cao Thanh Vân đến cửa, gã không ngần ngại gì giơ tay lên khẽ gõ hai cái.

Giữa lúc đêm tối, cảnh vật im lìm. Hai tiếng gõ cửa lách cách nghe càng rõ hơn.

Tô Đại thư ở trong phòng giật mình kinh hãi. Lát sau mục cất tiếng hỏi :

- Ai gõ cửa đó ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp :

- Cao Thanh Vân đây mà !

Tô Đại thư nghe tiếng báo danh, tuy âm thanh lạnh lẽo nhưng cũng yên tâm được một phần. Mục đưa tay lên kéo then mở cửa. Mục quang mục đụng ngay vào cặp mắt Cao Thanh Vân chứa đầy sát khí.

Mục run lên một cái rồi đứng thẳng người, phưỡn ngực, ra chiều không sợ hãi gì. Mục nói :

- Ta không nhận ra người! Hừ! Tuy tiếng gõ cửa của người có điều quái dị nhưng ta chẳng phải là kẻ ai cũng hăm dọa được.

Liệt nghe mục nói vậy mới tỉnh ngộ. Hai tiếng gõ cửa vừa rồi quả nhiên lạnh lẽo vô tình, khiến người nghe phải kinh hãi và biết ngay chẳng tử tế gì.

Còn Cao Thanh Vân gõ cửa làm sao lại biểu lộ sát khí trong lòng gã ra được thì thật khiến người ta không hiểu thấu.

Cao Thanh Vân ngắm nghía Tô Ngọc Quyên từ đầu xuống đến gót chân.

Liệt đứng ở phía sau nhìn thấy động tác của gã cũng cảm giác được mục quang gã không chút cảm tình. Tình trạng này giống như một động vật nhìn một động vật khác không còn sinh mạng, hay hơn nữa một tên đồ tể ngắm nghía con vật đem ra hạ sát xem nên xuống đao vào cho nào cho phải.

Tô Đại thư nhún vai nói :

- Người là một người lạ mà sao kỳ quái như vậy ? Đáng lẽ ta phải cảnh cáo người, nhưng bữa nay ta không muốn rắc rối. Vậy người nên đi đi.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Người đã biết rõ lời nói của mình không thu được hiệu quả thì còn nói ra làm chi ?

Tô đại thư đáp :

- Phải rồi ! Chắc người đã nhầm đúng cơ hội mới tìm đến đây phải không ? Hỡi ơi ! Ta cũng không hiểu tại sao mình lại biến thành ân tử đến thế ?

Cao Thanh Vân nói :

- Có thể là vì ruột gan người quá mềm nhũn.

Tô đại thư lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Ta có thể giết người không gớm tay.

Cao Thanh Vân nói :

- Hoặc giả tướng mạo ta khiến người nghĩ đến người nào đó mà sinh lòng bất nhẫn.

Tôi đại thư đáp :

- Cũng không phải. Ta chẳng quen người một nét nào.

Đột nhiên mục như người tỉnh giấc, giậm chân nói tiếp :

- Lòng dạ ta bữa nay sao lại bối rối đi nói với người những câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì.

Cao Thanh Vân lại hỏi :

- Chẳng lẽ người không có một điểm nào khiến cho người khác yêu như tính tình hiếu thuận, hòa ái còn kiêm. ..

Tô đại thư trợn mắt lên xẵng giọng :

- Người nói vậy là nghĩa làm sao ? Ta phải tống cổ người đi mới được

Cao Thanh Vân nói :

- Đừng có lỗ mãng. Người đã không sợ ta thì nói thêm mấy câu nữa cũng chẳng ăn nhằm gì. Ta không thích đứng ngoài cửa nói chuyện.

Dứt lời gã khoa chân bước qua ngưỡng cửa

Lạ thay ! Tô đại thư thấy thế lùi lại nhường chỗ cho đối phương bước vào phòng.

À liệt đề tụ chân khí. Người chàng lẹ như chim én liệng tới bên cửa.

Lúc này hai cánh cửa khép lại nhưng còn kẽ hở, nên chàng dòm vào rất rõ.

Cao Thanh Vân ngồi ngắt ngưỡng trên ghế. Gã còn ra hiệu cho đối phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Tô đại thư ngần ngừ một chút rồi mù chau mày trở gót đi vào phòng trong. Phòng ngoài chỉ còn lại một mình Cao Thanh Vân. Gã vẫn ngồi ngay như cũ, tựa hồ biết chắc Tô Ngọc Quyên chẳng những không bỏ trốn mà còn tự động trở ra.

Quả nhiên gã tiên liệu rất đúng. Tấm rèm vén lên, Tô Ngọc Quyên lại đi ra, Nhưng lúc này tay mù cầm trường kiếm chưa rút khỏi vỏ. Mắt lộ sát khí.

Cao Thanh Vân nói :

- Người chưa hỏi rõ lai lịch và mục đích ta đến đây là quyết chưa động thủ. Vậy ta khuyên người đừng làm bộ tịch nữa, hãy ngoan ngoãn ngồi xuống đây hỏi cho biết rõ rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cao Thanh Vân nói vậy rất hợp tình hợp lý. Tô Ngọc Quyên không ngờ đối phương đưa ra đòn này, bất giác mù ngần người không biết trả lời thế nào.

Tuy nhiên không phải mù hoàn toàn bất lực, dám ngồi đối diện với người đàn ông thô hào hung hãn. Mù nói :

- Ta cũng khuyên người một câu là đừng ước lượng ta quá thấp. Bọn đàn ông các người thường coi nữ nhân không vào đầu tưởng mình nắm trọn quyền sinh sát trong tay. Nhưng ta không phải hạng đàn bà đó đâu

Cao Thanh Vân nói :

- Người lầm rồi ! Nếu người chỉ là người đàn bà thông thường thì đã không hiểu đến cái nguy hiểm bữa nay. Bây giờ người rất quan tâm đến điều bất hạnh của mình

Tô Ngọc Quyên thực ra cũng kinh hãi nghi ngờ nhưng lòng nhẫn nại chỉ có hạn, bây giờ mù muốn nổi nóng. Bỗng nghe Cao Thanh Vân đổi giọng hỏi :

- Tại hạ mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách. Không hiểu cô nương đã nghe ai nói đến bao giờ chưa ?

Tô Ngọc Quyên ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao ? Các hạ là Bạch Nhật Thích Khách chuyên môn đâm thuê chém mướn ?

Quả nhiên mù bị Cao Thanh Vân hỏi một câu hơi hợt làm cho tiêu bớt tính nóng đến phân nữa.

Cao Thanh Vân đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ được ai thuê mướn đến đối phó với cô nương chắc cô nương muốn nghe lắm, chứ không cự tuyệt tại hạ nữa.

Tô Ngọc Quyên hoàn toàn thủ tiêu ý nghĩ nổi nóng. Mụ vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, chăm chú ngó đối phương. Mụ cười quyến rũ trên môi mọi ngày bữa nay hoàn toàn mất biến.
Mụ hỏi :

- Các hạ chịu nói cho tiện thiếp hay ư ?

Cao Thanh Vân đáp. :

- Dĩ nhiên tại hạ cho cô nương hay nhưng cô nương hãy chờ tại hạ quyết định có hạ sát bay không đã. Nói một cách khác : Bất luận tại hạ động thủ hay không động thủ thì khi có quyết định rồi cũng nói thật cho cô hay.

Tô Ngọc Quyên hỏi :

- Các hạ làm thế nào để quyết định hạ thủ hay không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Giản dị lắm ! Tại hạ chỉ cần coi cô nương có cùng một loại người như tại hạ không. Nếu cô đồng loại với tại hạ thì dĩ nhiên tại hạ không giết cô, cô hiểu rồi chứ

Vietkiem.com